ČAS ZVRATU

Lora Slámová

Čas zvratu

Lora Slámová

TZ-one

Informace pro uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.
Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.
Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umísťování na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2026

© Lora Slámová, 2026
Cover © Lora Slámová, 2026
© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2026

ISBN: 978-80-7539-309-8 (ePub verze)
ISBN: 978-80-7539-310-4 (mobi verze)
ISBN: 978-80-7539-311-1 (PDF verze)

Čas zvratu

Když se podívám na dnešní uspěchaný svět, často se zastavím u jediné otázky: *Co je vlastně měsíc života?*
Pro někoho je to třicet dní plných práce, splněných úkolů a plánů.
Pro jiného je to období stresu, protože se blíží maturita a s ní i strach z neznámého.
A někdo jen pokrčí rameny – měsíc jako měsíc, čas prostě letí.

Ale jsou i lidé, pro které je měsíc posledním úsekem jejich života.
A pak jsem tu já.
Pro mě se během jediného měsíce měl změnit celý svět od základů.

Jsem studentka střední školy v Praze.
Učím se dobře, mám našlápnuto na vysokou – jazyky, angličtina a němčina, to je moje.
V lednu jsem dovršila osmnáct let.
Hned jsem si udělala řidičák a táta mi koupil Mini Coopera.
Byl sice z druhé ruky, ale v perfektním stavu.
Říkal, že na moje občasné jízdy to úplně stačí.

Žili jsme na Barrandově, v novém čtyřpokojovém bytě.
Můj život byl klidný, předvídatelný… možná až příliš.
A já ještě netušila, že právě tenhle klid se brzy začne lámat. Otec byl inženýr ve firmě, která se zabývala stavebními pracemi.
Maminka pracovala v kanceláři na úřadu práce.
Žili jsme si pěkně – ne v luxusu, ale rozhodně nám nic nechybělo.
Byli jsme taková ta pevná, spokojená střední třída.

Jmenuji se Linda.
Měla jsem spoustu kamarádů, byla jsem oblíbená.
Spolužáci říkali, že je se mnou sranda, a většinou jsme chodili domů i do školy v partě.
Můj život byl jednoduchý, veselý, předvídatelný.

A pak přišel den, který měl všechno změnit. Když jsem vystoupila z autobusu a šla směrem k našemu domu, všimla jsem si dvou žen stojících u vchodu.
Evidentně na někoho čekaly.
Když jsem se přiblížila, ta starší mě oslovila: „Vy jste slečna Linda Procházková?“

„Ano, to jsem. Přejete si něco?“

Mladší žena se jemně usmála, ale v jejích očích bylo něco, co mě znervóznilo.

„Dobrý den, Lindo… mohly bychom jít k vám? Bude tam větší soukromí.“
Něco ve mně se stáhlo.
Instinkt mi říkal, že se děje něco vážného.
Jen jsem přikývla.

Odemkla jsem vchodové dveře a vyšly jsme do druhého patra, kde jsme bydleli.
Pozvala jsem je do jídelny a nabídla jim čaj nebo kávu, ale podle jejich výrazu bylo jasné, že nic nechtějí.

Posadily jsme se.

A pak to přišlo.

Úplně klidným, až nepřirozeně suchým hlasem mi oznámily, že moji rodiče se stali oběťmi dopravní nehody.
A že jsou po smrti.

Seděla jsem tam, jako by mi někdo vypnul zvuk i svět.
Slova ke mně doléhala z dálky, jako by patřila někomu jinému.

Z ticha mě vytrhla až otázka jedné z žen: „Máte ke komu jít, slečno?“

„Ne… já nevím. A musím vůbec někam jít? Vždyť jsem plnoletá.“

„To je pravda,“ řekla ta starší jemně. „Ale neměla byste zůstávat sama. Jsme z úřadu sociálních věcí a… mohlo by to pro vás být složité.“

Slo-ži-té.
To slovo mě bodlo.

Nevím, jestli si ty dvě ženy vůbec dokázaly představit, co znamená pro osmnáctiletou holku věta *„vaši rodiče zemřeli“*.
Chtěla jsem křičet.
Chtěla jsem brečet.
Chtěla jsem, aby to nebyla pravda.

Ale jen jsem seděla.
A svět se mi rozpadal pod rukama.

„Máte na koho se obrátit?“ zeptala se jedna z žen tiše, jako by se bála

narušit křehkost okamžiku. „Víte… neměla byste zůstávat sama. Bylo by dobré se někomu svěřit. Zanechám vám vizitku na psychologa, abyste si mohla popovídat.“

V tu chvíli se ve mně něco zlomilo.
Z té hrůzy, která mě paralyzovala, jsem se najednou vzpamatovala – jako když člověka polije ledová voda.

„Já žádného psychologa nepotřebuji!“ vyhrkla jsem ostřeji, než jsem chtěla. „Jen potřebuji čas, abych si to všechno srovnala… prosím, teď odejděte.“ Řekla jsem to rázně, bez zaváhání.
A ony pochopily, že víc už říkat nemají.

Jakmile za nimi zaklaply dveře, svět se znovu propadl do ticha.

Ten den jsem se zavrtala do postele a přitiskla k sobě tátovu košili a maminčino pyžamo.
Ještě jsem cítila jejich vůni – tu známou, uklidňující, domáckou.
Chtěla jsem si ji uchovat v sobě navždy, jako poslední nitku, která mě s nimi spojovala.

Telefon jsem odhodila na zem.
A pak jsem jen ležela.
A tiše brečela, dokud mě slzy nepálily na tvářích. Ten týden jsem do školy nešla.
Ani jsem nevěděla, který je den… nebo rok.
Všechno se rozplynulo v mlze.
Můj život, svět, který jsem milovala, se rozpadl během jediné věty.

Měla jsem mámu, tátu, domov, zázemí, které mi mnozí záviděli.
A teď?
Kdo jsem já?
Úplně sama.
Ztracená.

V sobotu mě vyrušil zvonek u dveří.

Otevřela jsem a stála tam Marcela, moje nejlepší kamarádka.
Její oči byly zarudlé, jako by celou noc plakala.

„Ach, zlatíčko… je mi to tak líto,“ vydechla a objala mě.
„Ve škole nám to řekla třídní. Byli jsme z toho v šoku. Co budeš dělat,

Lindo? Máš nějaké příbuzné?“

„Já… Marcelko, nevím,“ zašeptala jsem. „Mám před sebou jen mlhu.“

Marcela si sedla vedle mě a vzala mě za ruku.

„Ale přece… tvoje máma nebo táta museli mít nějaké příbuzné. Neměla bys být sama. Samota ubíjí… pomalu, ale jistě,“ řekla tiše, jako by se bála, že mě její slova zlomí ještě víc.

„Víš, Marcelko… já teď nejsem úplně při smyslech,“ začala jsem pomalu, jako bych každé slovo musela vytahovat z mlhy. „Ale vím, že táta měl bratrance někde za Příbramí. Ani si nevzpomínám, jak se ta vesnička jmenovala.“

Chvíli jsem přemýšlela, až se mi v hlavě rozsvítilo.

„Počkej… myslím, že to byl Drahlín. A kousek za ním byl les. Tam stála malá hájovna. On byl myslivec a ještě pracoval na pile.“

Marcela pozorně poslouchala, jako by skládala puzzle.

„Byla jsem tam jen párkrát,“ pokračovala jsem tiše. „Ale pamatuji si, že tam bylo nádherně. Husté lesy… takové, kde je ticho až zvláštně hluboké. Byl to vojenský prostor, ale ten bratranec tam měl přístup. Chodili jsme s ním na houby. To si pamatuji.“

Na chvíli jsem se odmlčela.
Bylo zvláštní, jak se mi v té chvíli vybavily vůně lesa, vlhká půda, slunce mezi stromy… jako by mě ty vzpomínky chtěly obejmout.

Marcela mě pohladila po ruce.

„Tak vidíš,“ řekla jemně. „Někdo tam je. Někdo, kdo tě zná. Možná bys ho mohla zkusit najít.“

„Zkusím najít tátův zápisník,“ řekla jsem váhavě a přejela prsty po stole, jako bych v něm hledala oporu. „Všechno si do něj psal… možná tam bude adresa, telefon. Zkusím zavolat.“ Odmlčela jsem se. „Ale myslíš, že budou nadšení? Cizí holka… já jsem z toho úplně na rozpacích.“

Marcela mě pohladila po ruce.

„Ale Lindo, zlatíčko… neznám nikoho, kdo by tě neměl rád. Určitě si tě oblíbí,“ řekla s jistotou, která mě na chvíli zahřála. Pak se ale zarazila, jako by jí něco došlo.

„Jenže… to bys musela změnit i školu,“ vydechla. „Těžko si představím lesníka na Barrandově. Ježíši… to mě opustíš, Lindo?“

Podívala jsem se na ni smutně.

„Já nevím, Marcelko. Neznám je až tak dobře. Možná ani oni nebudou chtít holku z Prahy.“

V místnosti se rozhostilo ticho.
Takové to ticho, kdy člověk cítí, že se mu život láme pod rukama, ale zároveň se někde v dálce otevírá nová cesta – neznámá, nejistá, ale možná jediná, která zbývá. Po chvíli si Marcela všimla, že k sobě tisknu něco modrého.

„Co to máš, Lindo?“ zeptala se tiše.

„To je tátova košile,“ odpověděla jsem a přitiskla ji k sobě ještě pevněji. „Nedokážu ji odložit.“

Marcela si povzdechla a její hlas se zachvěl.

„Ach, holka moje… to jsme měly plány, jak dobydeme svět. A místo toho se zdá, že svět doběhl nás. A udeřil… přímo do srdce.“

„Já vím,“ zašeptala jsem. „Ale musím se z toho dostat. Už teď mám pocit, že na mě tyhle zdi padají… že se dusím. Musí se něco stát. Tohle mě přece nemůže úplně zničit.“

Narovnala jsem se a poprvé za celý týden jsem v sobě ucítila něco jako odhodlání.

„Když je třeba,“ dodala jsem tiše, „člověk se musí postavit i té největší bouřce. Jako námořník. A ustát ji.“

Marcela mě objala, pevně, jako by mě chtěla udržet nad hladinou. Když odešla a v očích se jí ještě leskly slzy, šla jsem se vykoupat.
Potřebovala jsem na chvíli zmizet z vlastního těla, z vlastních myšlenek. Voda mě na okamžik uklidnila, ale jakmile jsem vyšla z koupelny, realita se vrátila jako studený vítr.

Začala jsem hledat tátův deník.
Nebyla to těžká práce – měl ho v šuplíku nočního stolku, přesně tam, kde vždycky.

Listovala jsem stránku po stránce, až jsem narazila na jméno, které mi znělo povědomě: *Miroslav Bělohlávek*.

Ano.
Táta mu říkal *Mírek*.
Strejda Mírek.

Srdce se mi rozbušilo.
Byla to jediná nitka, která mě mohla vyvést z té temnoty.

Vytočila jsem číslo.

Telefon dlouze vyzváněl, až se ozval hluboký hlas: „Haló, hájovna.“

Polkla jsem.

„To je… strejda Mírek?“ zeptala jsem se tiše.

„Ano. Ale kdo jste? Nikdo kromě rodiny mi tak neříká.“

„Tady je Linda… z Prahy. Můj otec Robert byl váš bratranec. Byli jsme u vás párkrát na návštěvě.“

Chvíli bylo ticho, pak se hlas změnil – změkl, poznal mě.

„Aha… no tak to je jiná, děvče. Proč jste tu tak dlouho nebyli?
A počkej… proč mluvíš v minulém čase? Stalo se něco?“

Napětí mi stáhlo hrdlo.

„Stalo,“ zašeptala jsem. „A je to pro mě moc těžké. Zůstala jsem sama… a vzpomněla jsem si na vás.“

„Jak to myslíš, sama? Kde jsi?“

„Jsem doma… ale naši už se nikdy nevrátí.“ Hlas se mi zlomil. „Byla dopravní nehoda a…“
Slova se mi rozpadla v pláči.

„A co… co se stalo, děvče?“ zeptal se vyděšeně.

„Oba moji milovaní rodiče jsou po smrti, strejdo. Byla tu sociálka… a já nemám nikoho kromě vás. Jsem sice plnoletá, ale ta samota…“
Znovu jsem se rozplakala.

Na druhém konci bylo ticho – ale takové to ticho, ve kterém člověk cítí, že se někomu láme srdce.

Pak řekl rozhodně: „Poslouchej mě. Ty nemůžeš být sama. A nejsi sama – jsem tu já. Okamžitě, jak budeš moct, přijeď. Hájovna není luxus, ale pokoj tu pro tebe mám. Postarám se o tebe.“

Zaváhala jsem.

„A co škola? Zbývá mi rok do maturity… a pak jsem měla jít na vysokou.“

„A tak to i bude,“ řekl pevně. „Zařídíme tvůj přechod na gymnázium v Příbrami. Je to odsud deset kilometrů. A až odmaturuješ, půjdeš do Prahy na vysokou. Žádný strach, Lindo. Já se o tebe postarám.“

Jeho hlas byl jako pevná ruka, která mě vytahovala z propasti.

A poprvé od té tragédie jsem ucítila, že možná… opravdu nejsem úplně sama. Po rozhovoru se strejdou se ve mně něco uklidnilo.
Nebyl to typ romantického člověka – jeho hlas byl tvrdý, přímočarý, takový, jaký mají lidé, kteří celý život pracují v lese a znají jen poctivou dřinu.
Ale právě ta jeho rázná jistota mi dala pocit, že mě neodmítl.
A to byl dar, který jsem v tu chvíli potřebovala víc než cokoli jiného.

Večer jsem si sedla k počítači a napsala tři dopisy.
Vložila je do obálek, nadepsala a pak zavolala Marcele. „Ahoj, Marcelko… můžeš na mě zítra po škole počkat u východu z gymnázia? Musím ti něco říct.“

„No jasně,“ odpověděla bez zaváhání. „Končíme ve dvě, tak tam na tebe počkám.“

Ráno jsem šla na poštu.
Jeden dopis jsem poslala doporučeně sociálce.
Pak jsem zamířila do pohřebního ústavu, abych zařídila vše kolem pohřbu.

Tam mi sdělili, že není vhodné, abych oběti identifikovala.
Auto po nárazu do kamionu vzplálo a téměř nic nezůstalo.
Navrhli zpopelnění.

Souhlasila jsem.
Věděla jsem, že bych to nezvládla – identifikovat nikoho, natož své rodiče.

S nateklýma očima jsem pak vešla do kanceláře ředitele gymnázia.
Podala jsem mu dvě obálky: v jedné bylo ukončení studia, v druhé žádost o přestup do Příbrami.

Když mě uviděl, nedokázal se udržet.
Slzy mu stékaly po tváři.

„Lindo… je mi to nesmírně líto," řekl chvějícím se hlasem. „Byla jsi premiantka školy. Je těžké tě za těchto okolností ztratit. Doufám, že nás nezklameš a budeš dál tou jiskrou naděje, kterou jsi vždy byla. Ať se ti daří."

Objal mě.
Bylo to poprvé, co jsem viděla dospělého muže takhle plakat.

Když jsem vyšla ven, stála tam celá naše třída.
V čele Marcela.
Všichni plakali.

Marcela mě objala tak pevně, až mě to zabolelo.

„Jak to tu bez tebe vydržím, Lindo…"

„Budeme si volat každý den," snažila jsem se ji uklidnit.
„A psát zprávy. Slibuji."

„Mám přijít pomoct s balením?" zeptala se.

„Ne… zabalím si jen to nejnutnější a profrčím. Musím se hlásit už příští týden do nové školy. A do té doby se musím zabydlet u strejdy."

Marcela si otřela slzy.

„Já tě o prázdninách přijedu navštívit. Nebudu klidná, dokud neuvidím na vlastní oči, že jsi v pořádku."

Usmála jsem se, i když to bolelo.

„Dobře… tak se tu mějte dobře, přátelé."

A otočila jsem se.
Poprvé v životě jsem odcházela úplně sama – ale zároveň s vědomím, že někde za Příbramí stojí malá hájovna… a v ní člověk, který mi řekl *„nejsi sama"*.

Když jsem odjela ze školy, zašla jsem ještě do pár obchodů a koupila si nejnutnější věci.
Když už se musím stěhovat, chtěla jsem mít alespoň základ, který mi pomůže začít nový život.
Bylo zvláštní chodit mezi regály a vybírat si věci, zatímco se mi svět hroutil pod nohama.

Ale možná právě proto jsem to dělala – abych měla pocit, že něco držím ve svých rukou.

K večeru jsem zavolala strejdovi do hájovny.

„Ahoj strejdo… já ti musím něco říct.“

„Ano, Lindo, poslouchám.“

„Tento týden musím zařídit všechno kolem příjezdu k tobě. Už jsem to oznámila sociálce, ve škole… a podala jsem žádost o přestup do nové školy. Teď musím vyřešit vše kolem pohřbu. Tak si myslím, že v sobotu bych mohla být u tebe. Jestli tě nebudu příliš obtěžovat…“

Na druhém konci se ozval krátký, skoro pobavený výdech.

„Ale o čem ty jen přemýšlíš, holka moje,“ řekl měkce, i když jeho hlas zněl drsně jako štípané dřevo. „Já už se připravuju na tvůj příjezd. Dokonce jsem volal tetě Evě – bydlí kousek ode mě a upeče výborné koláče. Je to její specialita. Není to naše příbuzná, ale tady si tak říkáme.“

Na chvíli se odmlčel, pak dodal:

„Už se na tebe těším. Tak měj hezký večer, Lindo.“

Když jsem položila telefon, měla jsem pocit, jako by se v mém tmavém tunelu rozsvítilo malé světélko.
Ne velké.
Ne oslnivé.
Ale dostatečné na to, abych věděla, že cesta existuje.

Poprvé v tom týdnu, po všech těch temných dnech, jsem měla pocit, že nejsem úplně sama.
Nikdy jsem nebyla vybíravá – klidně bych spala i ve stanu, kdyby bylo třeba.
Ale teď pro mě bylo nejdůležitější něco jiného: vědomí, že je někde člověk, který mě přijme.
Že nejsem opuštěná duše v prázdném bytě.

Ten pocit mě uklidnil víc než cokoliv jiného.

Spala jsem překvapivě dobře.
A ráno jsem zajela do Lidlu, poprosila o pár krabic a začala doma balit.